

ogfaa det nævnte Forslag Regler, som gif ud paa, at naar Forsikringsbeløbet gif ned under de 10 Mill. Kr., kunne Begunstigelse tages tilbage. Det er derimod indlysende, at, som Forholdene ville blive efter dette Lovforslag, saa kunde en Forsikringsforening være i Virksomhed med nogle enkelte Millioners Risiko. Dertil kommer ydermere, at 10 Mill. Kr. saaledes ganske uden nogen næriere Bestemmelse i Virkeligheden er alt for lidt. Det siges nu ganske vist, at det kun gjælder om Landbygninger. Jeg skal imidlertid hertil sige, at efter den historiske Udvikling vil man hermed vistnok nærmest forstaa saadanne Bygninger, som kunne forsikres i Landbygningernes olmindelige Brandforsikring, hvor der er forsikret for 200 Mill. Kr. paa Kjøbenhavns Grund, og Fabriker og Vignende kunne vistnok ikke antages derigjennem at være udelukkede. Man vil altsaa kunne komme til, eller det er i alt Fald ikke udelukket, at der kommer en Forsikringsforening, som omfatter det, man i Assuranceforlaget kalder en enkelt Risiko, saaledes, at en enkelt større Ildsvaade vil være i Stand til at ødelægge den, eller en saadan Forening kan have Fabriker, der ville frembyde en saa ganske overordentlig Risiko, at den med stor Lethed kan opløse en ganske betydelig Del af de paagjældende Eiendoms værdi — for ikke at tale om, at der kan brænde flere Fabriker af den Slags. Men selv om vi se bort derfra, og vilde forstaa Landbygninger i den maaste mere naturlige Forstand: de til Landbrug hørende Bygninger, saa er det min Overbevisning, at de 10 Mill. dog er alt for lidt. Lægfolk have i Almindeligheden ikke den rette Forstand paa, hvilke Beløb det overhovedet her dreier sig om. Man bilder sig ind, at nogle Millioner forstaa noget synderligt; men jeg skal i saa Henseende tillade mig at oplyse efter Beretning over Landbygningernes Brandforsikring om Forholdene den 31te Marts 1886, at der da var tegnet over 257000 Forsikringer til en Forsikringsværdi af 1427 Millioner Kr. Det vil med andre Ord sige, at Landbygningernes Brandforsikring var i Stand til at danne 142 saadanne Forsikringselskaber. Naar man dernæst ser hen til Spørgsmaalet om, hvorledes da Panthaveren og Andre, hvis Retstillig ved er forskjellig fra Eierens, men dog falder sammen med Eierens, forsaavidt de ere sikrede i selve Eiendommen, ere stillede, skal jeg tillade mig i saa Henseende at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes det efter en over hundreedaarig Erfaring er blevet ordnet ved Landbygningernes Brandforsikring saaledes, at i Virkeligheden Hypo-

thekvæsenet kan siges at være betryggende her i Landet, saavidt som de store, offentlige Institutioner vedrører. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse ganske kortelig henvise til disse Regler, hvoraf de sidste findes i Bekjendtgjørelsen af 14de Juni 1871. Det hedder der i § 37, at „enhver Begjæring om Udsettelse af Foreningen skal være ledsaget af en Attest af Pantebogen om, hvorvidt Nogen, og i betræffende Fald hvem der paa Eiendommens Folio er indtegnet som Pantekreditor eller som den, der ved thinglæste Kjøbekontrakter eller andre Overdragelsesdokumenter, Udlægsforretninger eller deslige, har erhvervet Udkomst til Eiendommen, samt om, hvorvidt det i nogen Eiendommen vedkommende Panteobligation udtrykkelig er betinget, at Bygningerne skulle være forsikrede i denne Forening“. Fremdeles „en Erklæring, hvori alle de, der efter Panteattesten have Pant i eller saadanne Rettigheder med Hensyn til Eiendommen“, som lige nævnt, „give deres Samtykke til den forlangte Udsettelse“ og endvidere „naar der i vedkommende Panteobligation udtrykkelig er betinget Forsikring i denne Forening, Bævis for, at Obligationen er bleven forshjnet med Paategning om det til Udsettelse givne Samtykke“, og hvis der er nogen Mangel i saa Henseende, skal dette meldes. Saa kommer endvidere Reglen i § 65, at „Erstatningen kan ikke belægges med Arrest eller være Gjenstand for Eksekution uden i Forbindelse med Eiendommen“, § 66 „den Forsikredes Ret til Erstatning forbrødes, naar Skaden hidrører fra hans Forsæt eller Uagtsomhed“. „Erstatningen forbeholdes imidlertid Panthaverne“, „forsaavidt de ikke paa anden Maade kunne blive holdte skadesløse af Eierens øvrige Formue. Det Samme gjælder, naar Ret til en Erstatning fortages efter denne Vedtægts § 13“, som indeholder Regler om Forsikring tillige andet Sted og andre Brud paa de mellem Eieren og Foreningen bestaaende Retshold, eller der finder nogen Afkortning Sted efter § 45 i Tilfælde af en Uagtsomhed, der ikke kan siges at have forarsaget Ildsvaade. Endelig er der den meget vigtige Regel i § 77, som siger: „Nogen Bygning maa udsettes af Foreningen paa Grund af resterende Kontingent.“ I Mod sætning hertil findes der kun i det fremlagte Lovforslag den korte Regel i § 1 litra C., som jeg maa betragte som aldeles utilstrækkelig. Jeg skal ikke komme videre ind paa den; den staar i alle Henseender overordentlig langt tilbage for de Regler, der findes i Bekjendtgjørelsen af 1871. Jeg skal blot